

- 2) Is het met het Unierecht verenigbaar dat Deense rechterlijke instanties in een zaak tussen een werknemer en een particuliere werkgever over de betaling van een vertrekvergoeding die de werkgever volgens het nationale recht, zoals dat in de eerste vraag is beschreven, niet hoeft te betalen — wanneer dit onverenigbaar is met algemene Unierechtelijke verbod van discriminatie op grond van leeftijd — dat verbod en de rechtstreekse werking ervan afwegen tegen het rechtszekerheidsbeginsel en het daarmee samenhangende beginsel van bescherming van het gewettigd vertrouwen en op grond van een dergelijke afweging tot de slotsom komen dat het verbod van discriminatie op grond van leeftijd moet wijken voor het rechtszekerheidsbeginsel, zodat de werkgever overeenkomstig het nationale recht de vertrekvergoeding niet hoeft te betalen? Is het voor de mogelijkheid van een dergelijke afweging van belang dat de werknemer, in bepaalde omstandigheden, van de staat vergoeding kan vorderen wegens de onverenigbaarheid van de Deense wettelijke regeling met het Unierecht?

Hogere voorziening ingesteld op 25 september 2014 door Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg i. L. tegen het arrest van het Gerecht (Vijfde kamer) van 16 juli 2014 in zaak T-309/12, Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg/Europese Commissie

(Zaak C-447/14 P)

(2014/C 421/35)

Procestaal: Duits

Partijen

Rekwirant: Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg i. L. (vertegenwoordiger: A. Kerkmann, Rechtsanwältin)

Andere partijen in de procedure: Europese Commissie, Saria Bio-Industries AG & Co. KG, SecAnim GmbH, Knochen-und Fett-Union GmbH (KFU)

Conclusies

- het arrest van het Gerecht in zaak T-309/12, Zweckverband Tierkörperbeseitigung/Commissie⁽¹⁾ vernietigen en, indien het Hof van oordeel is dat het over alle gegevens beschikt die noodzakelijk zijn om het geding zelf af te kunnen doen, besluit C(2012) 2557 def. van de Commissie van 25 april 2012 betreffende steunmaatregel SA.25051 (C 19/10) (ex NN 23/10) die Duitsland ten gunste van Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg heeft verleend, nietig verklaren en de Commissie verwijzen in alle kosten van de procedure in hogere voorziening en van de procedure voor het Gerecht;
- subsidiair, het bestreden arrest vernietigen, de zaak terugverwijzen naar het Gerecht en de uitspraak omtrent de kosten aanhouden.

Middelen en voornaamste argumenten

Tot staving van zijn hogere voorziening voert rekwirant in wezen de volgende middelen aan:

Het Gerecht heeft de financiering van de reservecapaciteit voor epidemieën met bijdragen van leden van rekwirant ten onrechte aangemerkt als staatssteun, doordat het heeft aangenomen dat rekwirant, gelet op de werkzaamheid van het in het door hem bestreken gebied beschikbaar houden van reservecapaciteit voor epidemieën, moet worden gekwalificeerd als een onderneming in de zin van artikel 107, lid 1, VWEU. Het Gerecht gaat er om te beginnen terecht van uit dat er bij activiteiten die worden verricht met gebruikmaking van overheidsprerogatieven, geen sprake is van economische activiteiten die grond opleveren voor de toepassing van de mededingingsvoorschriften van het VWEU. Het Gerecht preciseert eveneens terecht dat voor elke activiteit van rekwirant afzonderlijk dient te worden onderzocht of er sprake van een overheidsactiviteit zou kunnen zijn. Het komt echter ten onrechte tot de slotsom dat er bij het beschikbaar houden van reservecapaciteit voor epidemieën geen sprake is van de uitoefening van overheidsprerogatieven, maar van een economische activiteit, waardoor rekwirant in zijn geheel als onderneming moet worden aangemerkt.

Bovendien heeft het Gerecht inbreuk gemaakt op de motiveringsplicht door vast te stellen dat rekwirant geen nettokosten had gedragen voor het beschikbaar houden van de reservecapaciteit voor epidemieën. Bovendien heeft het nagelaten, bewijzen van rekwirant te onderzoeken die aantonen dat er geen sprake kan zijn van kruissubsidiëring van economische activiteiten door bijdragen.

Anders dan het Gerecht van oordeel is, gaat het bij het beschikbaar houden van reservecapaciteit voor epidemieën, met inbegrip van de organisatie en financiering ervan door rekwirant, om een dienst van algemeen economisch belang (DAEB). Bijgevolg schendt het bestreden arrest 106, lid 2, VWEU en artikel 107, lid 1, VWEU.

Bovendien heeft het Gerecht ook artikel 107, lid 1, VWEU geschonden door vast te stellen, enerzijds, dat rekwirant een voordeel had verkregen, gelet op het feit dat de criteria van het arrest van het Hof Altmark ⁽²⁾ niet waren vervuld, en anderzijds, dat de bijdragen die waren gebruikt voor de sanering van verontreiniging steun vormden.

Voorts heeft het Gerecht artikel 106, lid 2, VWEU geschonden door vast te stellen dat rekwirant zich niet had mogen beroepen op schending van artikel 106, lid 2, VWEU zonder vraagtekens te plaatsen bij het Unierechtelijke kader voor de DAEB van de Commissie.

⁽¹⁾ ECLI:EU:T:2014:676

⁽²⁾ Arrest Altmark Trans en Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, ECLI:EU:C:2003:415).